

Nr 88.

Av herr Spetz, om visst tillägg till 28 § 2 mom. kommunalskattelagen.

När skattelagarna i vissa avseenden ställa fartyg i särställning har motiveringen uteslutande tagit sikte på rederirörelse. Med den utveckling fiskerieringen, särskilt på västkusten, fått under senaste årtionden ha bestämmelserna om beskattning av fartyg fått en allt större betydelse för fiskets utövare. Detta gäller särskilt i fråga om värdeminskningsavdrag och taxeringen vid fartygs försäljning. Beskattningsreglerna bliva nämligen olika, beroende på att rederiföretagen regelmässigt äro aktiebolag medan fiskefartygen ägas av enskilda personer.

Bolagen hava genom den fria avskrivningsrätten stora möjligheter att utjämna inkomsterna för olika beskattningsår, vilket för den enskilde fartygsägaren ställer sig betydligt svårare. En dylik utjämning torde ur såväl företagens som det allmännas synpunkt vara önskvärd.

En fiskare, som skall byta fartyg, måste först ha träffat ett bindande avtal om försäljning av sitt gamla fartyg, innan han vågar teckna kontrakt på ett nytt. Han befinner sig därvid i verkligheten i samma läge som om han förlorat sitt fartyg genom förlisning. Med den storlek en modern fiskebåt numera har, den kostar omkring 200 000 kr, kan leveranstiden icke bli kortare än ett år — i regel blir den längre. Följden härav blir den, att leveransdagen för det nya fartyget infaller tidigast beskattningsåret näst efter det, då försäljningen av det gamla skedde.

Vid försäljning återvinnes — delvis beroende på penningvärdets fortgående försämring — regelmässigt mer eller mindre del av tidigare åtnjuten värdeminskning, vilken skall taxeras för det beskattningsår då försäljningen skedde. För den enskilde kan en sådan taxering äventyra hans ekonomiska ställning.

Då detta icke rimligen kan vara »deras mening, som lagen gjorde», möta taxeringsmyndigheterna stora svårigheter att åstadkomma en förnuftig och rimlig taxering utan att medvetet bryta mot författningarnas ordalydelse. Orimligt är också om taxeringsmyndighet, t. ex. en taxeringsnämndsordförande, skall nödgas under hand ge den skattskyldige en antydning om lämpligheten av att antedatera ett köpebrev.

Frågan om fri avskrivning för enskilda personer och om taxering för ackumulerad inkomst kan i dagens läge icke tagas upp. Dock återstår en

väg, som redan — så vitt känt är — med uteslutande gott resultat prövats, nämligen att 28 § mom. 2 kommunalskattelagen erhöles den under krigstiden gällande lydelsen med begränsning till tre år. Motiveringen för denna utvidgning av rätten till uppskov med taxeringen var »de under kriget rådande förhållandena». Dessa förhållanden råda fortfarande och synas bliva rådande under överskådlig tid.

Genom en sådan ändring skulle taxeringen underlättas. Den svåra frågan om avskrivning för kontraktrisk skulle i regel bortfalla, då de återvunna värdeminskningssavdragen skulle kunna taxeras när det nya fartyget levererats, varigenom den skattskyldige erhölet nytt avskrivningsunderlag.

Med nutida taxeringsteknik och kontrollmöjligheter föreligger ingen risk, att det allmänna skall bli lidande genom föreslagna utvidgning.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta följande tillägg till 28 § mom.

2 kommunalskattelagen:

Avser . . . . . använts,

vad sålunda stadgats beträffande ersättning på grund av försäkring skall äga motsvarande tillämpning å köpeskillning för fartyg, dock ej där avyttringen skett till någon, med vilken säljaren varit i intressegemenskap, och det kan antagas, att avyttringen ägt rum i syfte att ernå särskild förmån i beskattningsavseende antingen för säljaren eller för köparen.

Stockholm den 19 jan. 1951.

Gunnar Spetz.